

Birlik ve dirlik

VARLIK ÖZMENEK

Yazıya bir hikâye ile başlayalım:

— Ulan oğlum, aklını başına toplu.

Ne gezer.

— Oğlum, adam ol.

Heyhat.

— Etme, eyleme.

Birlik ve dirlik

(Baştarafı 1. sayfada)

Oğlan bildiğini okuyor...

Gariban köylünün eli çiftte çubukta, oğlanın gözü eğleşti...

Neyse, oğlanın bir gün aklına su yürümüş olacak ki:

— Gel anlat baba, demiş adam olacağım artık...

Uzatmayalım.

Oturmuşlar dere kıyısına, o adam anlatmağa başlamış, karışı çimende de at otlarmış ...

— Bak oğlum, sen birlik evladısın. Ben yaşadım. Elim gücüm eksildi, çalışmaktan. Şu çiftin çubuğun bir kanadından da sen tut. Yolun yol değil...

Biz diyelim bir saat, siz deyin iki saat, anlatmış da anlatmış... Oğlan sessiz sakin gözünü dikmiş karşıya dinliyor. Adam da için için sevinirmiş:

— Vay be, oğlan adam oluyor galiba...

Derken oğlan:

— Bln, diye bağırmış birden bire.

Adam anlamamış:

— Ne bin'i?

Oğlan karşıdaki atı göstermiş:

— Bak baba, demiş atın organına bininci sinek kondu...

KISSADAN HİSSE

Türkiye'de ilerici, demokrat, sol kanatta, doğrular, ilkeler, hedefler bugüne kadar çok konuşuldu. Ancak anlatılanlar, doğrular, toplumsal yasaların zengin ve bereketli dinamiğinde maddi temellerine oturmazsa, oturtulmazsa, o doğruları bin kez değil, yüz bin kez daha dinlemek, tekrarlamak yazgı olur...

— Birlik, bütünlük, ortak eylem...

Tamam, güzel, iyi, bir kez değil, milyon kez doğru.

Masa etrafında bu iş olsa, bir dosya kâğıdının altını imzalamakla olsa, o kadar kolay...

Ama olmuyor, olmaz. Niçin?

Somut değil, soyut da ondan. Hayatla örneklenmiyor. Maddî temellere oturmuyor da ondan...

İşin ilginç ve öğretici bir yanı daha var: Ne zaman küçük burjuva yığınlıklar, korkular debreşiyor, o zaman bir ağlama duvarı oluşturuluyor...

1970'lerde de benzer bir durum yaşandı. Ben diyeyim 20, siz deyin 50 demokratik kuruluş bir araya geldiler, bastılar imzayı, Dalokay'ın «nurtopu Ali'si» gibi bir «Devgüç» oluşturuldu...

Sonra ne oldu? Cümlemizin malumu...

ru gelişen birliğin oluştuğu nu görmek az bir kazanım mıdır?

Siyasal, ekonomik ya da mesleki demokratik kitle örgütlerinin örgütsel bağımsızlıklarını koruyarak, antiemperyalist, anti faşist mücadele ortaklıklarında yanyana gelebilmeleri, eyleme yönelmeleri ilk fillizlerini vermişse bu küçmsenecek bir kazanım mıdır?

Ama iradeci, ferdiyeci burjuva ve ideolojisinden kaynaklanan i-dealist atardamardan beslenen heyecan bombeleriyle ilerici demokrat sol kanadı, dağıtık, darmadağın görmek, diz dövmek her zaman mümkün.

İşçi sınıfının partisine gelince, değil Türkiye'de, dünyanın hiç bir yerinde işçi sınıfının politik örgüt ve hareketi, ne Marlıhen Dünyaya İltica etmiştir, ne de yedi kat yerin dibinden lahan gibi çıkmıştır. İşçi sınıfı partileri, toplumların yanan bağrından, uluslararası işçi sınıfı hareketinin evrensel ekseninden doğarlar.

İlericiler, yurtseverler, demokratlar, solcular ve sosyalistler, tüm ezilen ve sömürülen sınıflar ve tabakalar içinde eriyip eriyip ve bütünleşerek, toplumsal deneyin örsü üzerinde plşe plşe birliklerini pekiştirecekler ve hayatı değiştireceklerdir. Biraz ışıkla kuyu kazmak gibi. ama bu iş biraz da öyle değil midir, dostlar...

— Vay be, oğlan adam oluyor galiba...

Derken oğlan:

— Bln, diye bağırır bir den bir.

Adam anlamamış:

— Ne bin'li?

Oğlan karşıdaki atı göstermiş:

— Bak baba, demiş atın organına bininci sinek kondu...

KISSADAN HİSSE

Türkiye'de ilercil, demokrat, sol kanatta, doğrular, ilkeler, hedefler bugüne kadar çok konuşuldu. Ancak anlatılanlar, doğrular, toplumsal yasaların zengin ve bereketli dinamiğinde maddi temellerine oturmazsa, oturtulmazsa, o doğruları bin kez değil, yüz bin kez daha dinlemek, tekrarlamak yazgı olur...

— Birlik, bütünlük, ortak eylem...

Tamam, güzel, iyi, bir kez değil, milyon kez doğru.

Masa etrafında bu iş olsa, bir dosya kâğıdının altına imzalamakla olsa, o kadar kolay...

Ama olmuyor, olmaz. Niçin?

Somut değil, soyut da ondan. Hayatla örneklenmiyor. Maddi temellere oturmuyor da ondan...

İşin ilginç ve öğretici bir yanı daha var: Ne zaman küçük burjuva yılmıklar, korkular debreşiyor, o zaman bir ağılama duvarı oluşturuluyor...

1970'lerde de benzer bir durum yaşandı. Ben diyeyim 20, siz diyin 50 demokratik kuruluş bir araya geldiler, bastılar imzayı, Dalokay'ın «nurtopu Ali'si» gibi bir «Devgüş» oluşturuldu...

Sonra ne oldu? Cümlemizin malumu...

Somut eyleme dayanmayan, pratiğe yürümeyen, o temelden soğuklanmayan bilinçli ve likelli örgütlenmelere, kitlesel tabana yaslanmayan «birlik» ler kâğıt üzerinde kalıyor, daha fenası, kitlelerin kararlı mücadele deney ve azımlarına darbeler indiriyor...

Son günlerde gene bir ağılama duvarı örülüyor:

— Dağınız, soldaki örgütlenmeyil bugüne kadar beceremedik, şimdi kuralım...

Senfonu bu... Toplumsal ve duygusal tepkileri ekstremelere dayanan küçük burjuva aydınların «müşterekleşen» heyecanı, ses duvarını aştı aşmak üzere neredeyse...

SÖZ MÜ, İŞ Mİ?

Oysa egemen güçlerin tüm politik ve ideolojik saldırı araçlarıyla palattığı sis bombalarına karşın Türkiye'de netleşen, açıklık ve berraklık kazanan çok şey var. Kitlelerin deneyleriyle sağladıkları çok doğru var.

Çoğu kişinin gözden kaçırdığı örneğin bir 24 demokratik kuruluşun lafa değil, günden güne samut iş ve eyleme doğ-

Dünyaya litica etmiştir, ne de yedi kat yerin dibinden lahan gibi çıkmıştır. İşçi sınıfı partileri, toplumların yanan bağrından, uluslararası işçi sınıfı hareketinin evrensel ekseninden doğarlar.

İlrciler, yurtseverler, demokratlar, solcular ve sosyalistler, tüm ezilen ve sömürülen sınıf ve tabakalar içinde eriyip eriyip ve bütünleşerek, toplumsal deneyin örsü üzerinde pişip pişip birliklerini pekiştirecekler ve hayatı değiştireceklerdir. Biraz ılgınlıkla kuyu kazmak gibi, ama bu iş biraz da öyle değil midir, dostlar...